

glas v padajoči, a odprta *o* in *e* zoži v *uo* in *ie*. N. pr. stàr, stàra, stàro, stàrega itd.: [ta] stàri, stàra, stàro, stàrega itd. bėjł, bėjla, bėjlo itd.: [ta] bėjli, bėjla, bėjlo itd. duóber, dóbra, dóbro itd.: [ta] duóbri, duóbra, duóbro itd. nòr, nóra, nòro itd.: [ta] nuóri itd. débel, debiela itd.: [ta] (diébel: napačno poleg:) debiéli itd. visòk, visóka itd.: [ta] visuòki itd. rjáv, rjáva itd.: [ta] rjávì itd. rdèč, rdiéča: [ta] rdiéči itd. itd.

Naš črkopis je, kakor smo videli, jako siromašen, ker ima za tri raznozvučne *e* in tri raznozvučne *o* samó jedno znamenje. Radi tega je nemóžno, da bi v pisavi natanko določili izreko. Samó *a*, *i* ter *u* lahko znamenavamo prilično natanko, in dobro bi bilo, da bi konči nje prav naglaševali; a za *e* in *o* treba se nam bode ogledati prej ali slej po novih znamenjih.

Jos. Kržišnik.

Ivanjske pesmi iz Adlešič.

Priobčil J. Š.

V lanskega „Kresa“ zadnjem t. j. četrtem zvezku je priobčil g. J. Navratil „kresne ali Ivanjske pesmi belokranjskih kresnic“, ki so se popevale in se še popevajo v Metliki in njeni okolici. Ta národní običaj se je pa ohranil takisto še drugodi po Belokranjskem. Tudi v Adlešički fari jih še popevajo na isti način in minulega leta so se popevale v vaseh: v Adlešičih, Selih in na Bednji. Imenujejo pa se „kresnice“ pesmi same, kakor tudi dekleta, ki jih pojó ali ki „kresnújejo“.*) Izpojó najprej „kresnico“, potem pa pojó še druge pesmi, katerih sem do sedaj tri zapisal. V dar dobivajo večinoma jajca, redkeje novce.

Bog daj, Bog daj dober večer,

Za večerom dobro jutro!

Daj nam Bože dobro leto!

Tute jesu lepi dvori,

Lepi dvori ograjeni,

Ograjeni, pometeni,

Pomela je devojčica,

Devojčica lepa I . . .

Dajte, dajte, darovajte!

Daj nam Bože dobro leto!

Mi nimamo kada stati.

Mi smo nocoj malo spale,

Malo spale, rano vstale.

Kadar dobé dar:

Lepa hvala na tem daru,

Ki ga ste nam darovali:

Mi se od vas potočimo,

I vas Bogu izročimo.

Bog vas varuj i Marija,

Z lepim zdravljem i veseljem!

I.

Izrasel je lep javorek,

Doba bi ga oženiti.

Ne moremo glihe najči.

Stari jeso prestari,

*) kresnováti, glagol, je tudi običen.

Mladi jeso premladi,
 Srednji jeso zaročeni.
 Šetala se lepa I
 Na Volavlje k majki Božji,
 Na Volavlje k sveti Ani.
 Kam se šečeš, lepa I . . . ?
 Ja se šečem na Volavlje,
 Na Volavlje k majki Božji.
 Ne šech' I . . . na Volavlje!
 Tamo jeso grdi lugi,
 Grdi lugi, hudi ljudi,
 Hudi ljudi, grde vode.
 Al ja imam bele noge,
 Luge hoću prehoditi;
 Al ja imam bele usta,
 Ljudem ću se pomoliti;
 Al ja imam bele ruke,
 Vodo hoću preplivati.

2.

Izrasla je rosna roža
 Na sred' polja širokega,
 Za 'no rožo nikdo nezna,
 Samo jedan mladi junak.
 Ustal se je rano v jutro,
 Rano v jutro pred sunašcem.
 Utrgal je rosno rožo,
 Nesel jo je kralju na dar.
 Mladi kralj je trdo spaval.
 Kraljica ga tiho budi:
 Naj se stane mladi kralje,
 I je jen dar donesel,
 Dar donesel rosno rožo.
 Kaj mu čemo darovati?
 Daroval mu dolgo puško.
 Lepa hvala na tem daru,
 Tega dara doma imam!

Daroval mu kunjo kapo.
 Lepa hvala na tem daru,
 Tega dara doma imam!
 Daroval mu devojčico,
 Lepo, tanko i visoko,
 Lepo belo i rumeno.
 Lepa hvala na tem daru!
 Tega dara doma nimam.

3.

Junak sadil vito jalvo,
 I už jalvo belo rožo.
 Tri je leta ne obajde,
 I četrto do jeseni.
 Junak šeče jalve gledat,
 Sestala ga devojčica,
 Sestala ga, pitala ga:
 Kam se šečeš, mladi junak?
 Ja se šečem jalve gledat.
 Ne šeči se jalve gledat!
 Tvoja jalva posehnila,
 Tvoja roža povenila.
 Junaku se ne vjeruje,
 Neg' on šeče jalve gledat.
 Kad se dojde malo bliže,
 Ne more se bliže dojtj,
 Od zvišine vite jalve,
 I belobe bele rože.
 Pod korenem Dunav bije,
 Na vrhuncu sokol sedi,
 Sokol sedi, polje gledj,
 Gdi mi lovki lovek love,
 Lovek love, košutico.
 Ni je ono košutica,
 Neg' je ono devojčica,
 Lepa bela i rumena,
 Lepo tanka i visoka.

